

Arrest

nr. 232 341 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Mechelsesteenweg 271/8.1
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 november 2019 tot beëindiging van het verblijf. De beslissing werd aan verzoeker op 19 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat F. HALLI loco advocaat F. ORAIBI en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2013 werd verzoeker in bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) geldig tot 22 december 2013. Hij was in bezit van een geldige Spaanse verblijfstitel.

Op 27 maart 2014 werd verzoeker te Anderlecht opnieuw in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 27 juni 2014.

Op 13 januari 2015 werd verzoeker aangehouden en op 14 januari 2015 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens gijzeling met lichamelijke foltering, en inbreuken op de drugswetgeving.

Op 10 december 2015 deed mevr. C. G. M. O., met de Spaanse nationaliteit, een melding van een voorgenomen huwelijk met verzoeker, bij de stad Antwerpen.

Op 27 november 2015 veroordeelde de correctionele rechtbank te Antwerpen verzoeker tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens onder meer gijzeling met foltering en het verkopen van verdovende middelen. Het vonnis luidt onder meer als volgt:

“(...)De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. Eerste, tweede en vierde beklaagde zijn betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die ze op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen van Y.

De rechtbank houdt bij het bepalen van de straf rekening met de aard en de ernst van de feiten, met de omstandigheden en van de feiten en met de persoon van beklaagde, hun persoonlijkheid en blanco strafregister in België. Gelet op de ernst van de feiten gaat de rechtbank niet in op het verzoek om derde beklaagde een autonome werkstraf op te leggen.”

Op 9 augustus 2016 verschaftte de procureur des Konings een positief advies aangaande het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en Mw. C.G.M.

Op 21 oktober 2016 trad verzoeker te Beveren in het huwelijk met mevr. C. G. M. O.

Op 20 oktober 2017 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als vader van een minderjarige burger van de Unie, zijn minderjarige zoon, S. C. Y, geboren op [...]2017, met de Spaanse nationaliteit. Diezelfde dag werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 19 maart 2018 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn had aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing werd op 27 december 2018 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 22 augustus 2018 diende verzoekers raadsman bij de stad Antwerpen per volmacht een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van mevr. C. G. M. O. (bijlage 19ter).

Op 17 april 2019 werd verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart daar de aanvraag van 22 augustus 2018 niet binnen de termijn van 6 maanden werd behandeld.

Op 26 juni 2019 kende de strafuitvoeringsrechtbank te Gent de beperkte detentie met penitentiair verlof toe aan verzoeker. Het vonnis werd uitvoerbaar op 5 augustus 2019.

Op 4 oktober 2019 werd een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Verzoeker verklaarde gehuwd te zijn met C. G. M. O. en twee kinderen te hebben. Hij verklaarde familie, namelijk zijn moeder, broer en zus, in Spanje te hebben. Hij zou een grootkeukenmedewerker-traject, Nederlandse lessen, vreemde talen en nagerecht gevolgd hebben in België. Hij zou tewerkgesteld zijn bij firma S. in Hoboken. Ook in Barcelona zou hij reeds gewerkt hebben. Hij verklaarde dat hij voordien nooit veroordeeld werd. Op de vraag of hij zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, antwoordde hij “neen en ja”. Hij legde uit dat zijn kinderen in België geboren zijn, dat de oudste naar school gaat, hij degene is in zijn gezin die het brood verdient en zijn gezin afhankelijk is van hem.

Op 18 november 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer

naam : S. B. voornaam : M. A. geboortedatum: [...]1991 geboorteplaats: C.

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 25.09.2013 werd u te Watermaal-Bosvoorde in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) geldig tot 22.12.2013 waarin u verklaarde dat u op 23.09.2013 aankwam in België. U was in het bezit van een Spaanse verblijfstitel geldig tot 14.02.2016. Op 08.01.2014 bleek na adrescontrole dat u niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 27.03.2014 werd u te Anderlecht opnieuw in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) geldig tot 27.06.2014 waarin u verklaarde dat u op 27.03.2014 aankwam in België. U was in het bezit van een Spaanse verblijfstitel geldig tot 14.02.2016.

Op 13.01.2015 werd u aangehouden en op 14.01.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van gijzeling met lichamelijke foltering, gijzeling en inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 10.12.2015 deed C. G. M. O. (geboren te S. D. op [...]1981, van Spaanse nationaliteit) bij de stad Antwerpen melding van een voorgenomen huwelijk met u.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 27.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan gijzeling met foltering; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, te hebben uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en die tot doel heeft misdaden te plegen. Deze feiten pleegde u tussen 30.11.2014 en 14.01.2015.

Op 21.10.2016 trad u te Beveren in het huwelijk met mevrouw C. G. M. O.

Op 20.10.2017 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in uw hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Unie nl. uw minderjarige zoon, S. C. Y. (geboren te A. op [...]2017, van Spaanse nationaliteit) en u werd dezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 19.03.2018 werd er een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) opgesteld. Deze beslissing werd genomen omdat u niet binnen de gestelde termijn aangetoonde dat u zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van Unie. U legde de gevraagde documenten niet voor.

Op 22.08.2018 diende uw advocaat bij de stad Antwerpen per volmacht een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie, nl. C. G. M. O., voor u in.

Op 27.12.2018 werd u de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) d.d. 19.03.2018 betekend.

Daar de aanvraag 19ter d.d. 22.08.2018 niet binnen de termijn van 6 maanden behandeld werd, werd uw verblijfsrecht in België automatisch erkend. Op 17.04.2019 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26.06.2019 werd u door de Strafvuiteringsrechtbank van Gent een beperkte detentie met penitentiair verlof toegekend. Dit vonnis werd uitvoerbaar op 05.08.2019.

Uit het vonnis d.d. 27.11.2015 blijkt het volgende: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. Eerste [u], tweede en vierde beklaagde zijn betrokken bij de transactie van een kilo cocaïne, die ze op krediet hadden gekregen wat wijst op hun bekendheid in het milieu. Wanneer de deal mislukt, keren eerste en tweede beklaagde zich tegen vierde beklaagde die ze gijzelen en waarbij agressie niet geschuwd wordt. Derde beklaagde stelt haar woning ter beschikking voor het gijzelen van [XXX - identiteit van het slachtoffer niet vermeld omwille van privacy]."

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis

Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en ÈHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het feit dat u een kilo cocaïne kon verkrijgen op krediet, doet vermoeden dat u zeer goede connecties heeft in het drugsmilieu en dat de kans bestaat dat u niet aan uw proefstuk toe was. Het gaat hier niet alleen om internationale drugshandel, uit het vonnis blijkt nl. dat u toegaf dat u naar Parijs ging om een kilo cocaïne te gaan verkopen, maar ook om gijzeling met foltering. De wetsgeneesheer die het slachtoffer onderzocht, stelde volgende letsels vast: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden; meerdere steekverwondingen ter hoogte van beide bovenbenen. De ernst van de thans voorliggende feiten wordt ook nog bevestigd in de zware strafmaat van zes jaar gevangenis die aan u werd opgelegd. Mede gezien het vermoeden dat u uw weg zou kennen in het drugsmilieu, is het niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de Strafvuitvoeringsrechtbank d.d. 11.06.2019 naar aanleiding van het 'Verzoek tot toekenning beperkte detentie' dat u indiende, blijkt: "Het risico van het plegen van nieuwe ernstige feiten is bestaand. Betrokkene werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 6 jaar wetens inbreuken op de drugwetgeving en gijzeling met lichamelijke foltering. De zeer ernstige feiten kaderen binnen het drugmilieu en werden voornamelijk gepleegd vanuit makkelijk en snel geldgewin. Betrokkene geeft aan dat hij, voorafgaand aan de huidige feiten, reeds eerder drugtransporten deed vanuit Nederland welke hem telkens 2000 a 3000 euro opleverden. Gelet op het gemak waarmee werd overgegaan tot het plegen van strafbare feiten voor het snelle geldgewin en gelet op contacten die betrokkene kenbaar heeft in het drugmilieu, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten niet worden uitgesloten wanneer zich financiële moeilijkheden zouden voordoen."

Dat uit het SURB vonnis d.d. 26.06.2019 eveneens blijkt dat uw uitgaansvergunningen en penitentiaire verlopen tot op heden een gunstig verloop kennen, dat uw detentiedrag gunstig is, dat u verschillende getuigschriften behaalde, u een vertrouwensfunctie uitoefent, u Nederlands leerde en erin slaagde uw reclasseringsplan volledig op punt te stellen, maakt niet dat er geen risico bestaat op recidive en wil niet zeggen dat u geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. Het is in principe niet meer dan normaal dat men zich binnen de gevangenis muren correct gedraagt daar men er strikt opgevolgd wordt, u heeft er bovendien de gelegenheid niet gelijkaardige feiten te plegen als de feiten waarvoor u veroordeeld werd. Dat u reeds uitgaansvergunningen verkreeg die zonder problemen verlopen zijn en dat u op 26.06.2019 een beperkte detentie met penitentiair verlof werd toegekend, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgangsvergunningen en uw beperkte detentie daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen en het intrekken van de beperkte detentie. Uitgaansvergunningen en beperkte detentie zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van

uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

U werd tijdens uw gevangenschap vader van 2 kinderen, u had daarvoor reeds 2 stiefkinderen en u zal dus wellicht samen met uw partner een gezin met 4 kinderen moeten onderhouden. De financiële kosten die hieraan verbonden zijn, zijn niet te onderschatten. Bovendien is reeds gebleken dat u bereid bent om criminele feiten te plegen om snel geld te verdienen. Uit de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid blijkt dat uw echtgenote sinds 19.06.2013 niet meer in officieel ondergeschikt dienstverband tewerk is gesteld. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat uw partner als zelfstandige actief zou zijn. Er is geen verdere info bekend over haar inkomen en u geeft aan in de vragenlijst hoorrecht dat u de kostwinner van het gezin bent. Uit het SURB vonnis d.d. 26.06.2016 blijkt dat u bovendien nog een schuld van ongeveer 6000 euro heeft. Daarnaast kan de vraag gesteld worden of u -naast de schulden waarvan sprake in het SURB vonnis- geen schulden heeft in het milieu aangezien u de kilo cocaïne die van u en uw kompanen gestolen werd op krediet verkregen had. Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, uw connecties in het drugsmilieu, het lucratieve karakter van de drugshandel, uw zucht naar makkelijk geldgewin en het gegeven dat u zich reeds meermaals liet overhalen geld te verdienen door drugs te smokkelen kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Op 04.10.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw administratief dossier onderzocht zou worden om eventueel uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 09.10.2019 werd uitstel van de termijn gevraagd, wat toegestaan werd. U vulde op 29.10.2019 een vragenlijst hoorrecht in, u verklaarde dat u Portugees, Spaans, Nederlands, Frans en Engels kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds september 2013 in België bent (zie bijlage 7); dat u in het bezit bent van een paspoort en een F-kaart die thuis bij uw gezin zijn – C. G. M., [...] ; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de [...] ; dat u getrouwd bent in België met C. G. M. O., [...] (zie bijlage 1 en 2); dat uw twee kinderen in België verblijven: S. C. Y. en S. C. Y. N., [...] (zie bijlage 2); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw moeder (B. F. E.), uw broer (S. B. F. F.) en uw zus (S. B. M. F.) in Barcelona verblijven – [...] (zie bijlage 3); dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u school heeft gelopen in België: grootkeukenmedewerker, VCA, Nederlandse lessen, nagerecht en vreemde talen (zie bijlage 4); dat u werkt bij de firma S. [...] (zie bijlage 5); dat u in Barcelona werkzaam was bij C. [...] (bijlage 6); dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u neen en ja zegt op de vraag of u redenen hebt waarom u niet wil terugkeren naar uw land van herkomst; dat u ja zegt omdat uw kinderen reeds in België geboren zijn; dat uw oudste naar school gaat; dat ze alles zijn wat u hebt; dat u degene bent in uw gezin die het brood verdient; dat zij afhankelijkheid zijn van jou en dat u niet gescheiden wil worden van uw familie.

U voegde op 04.11.2019 de volgende documenten toe: een getuigschrift van huwelijk (bijlage 1); een gezinssamenstelling, een woonbewijs met historiek adressen, een akte van de geboorte van uw zonen Y. en Y. (zie bijlage 2); een bewijs van woonst van uw moeder en uw zus in Barcelona (bijlage 3); een diploma 'Basis veiligheid VCA', een certificaat 'Grootkeukenmedewerker1', een certificaat van de opleiding 'Nederlands - Maatschappelijk participeren', een deelcertificaat 'NT2 waystage A', een deelcertificaat 'AAV Moderne Vreemde Talen M1', een deelcertificaat 'NT2 breukthrough A', een deelcertificaat 'AW Moderne Vreemde Talen M1', een deelcertificaat 'NT2 Theshold 1 schriftelijk persoonlijk', een deelcertificaat 'Participeren 04', een deelcertificaat 'Open Nederlands', een deelcertificaat 'Open Nederlands - 15.11.2017', een deelcertificaat 'Veiligheid', een deelcertificaat 'Open Nederlands - 15.12.2016', een deelcertificaat 'Participeren Schrijven', een deelcertificaat 'Participeren Spelling', een deelcertificaat 'Nagerechten van 24.06.2019 en van 04.03.2019', een deelcertificaat 'Gezond leven', een deelcertificaat 'Grootkeukenvoorbereiding1', een deelcertificaat 'Toonbankbediening', een deelcertificaat 'Koude keuken', een deelcertificaat 'Initiatie warme keuken', een deelcertificaat 'Basis

keuken', attest van het behalen van een eindcertificaat 'Nederlands - niveau 5' (zie bijlage 4); een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding bij de VDAB voor de functie 'Handlanger bouw'; een overeenkomst voor een beroepsverkenkende stage bij de VDAB, een betaaloverzicht van de VDAB voor de periode augustus en september 2019 (bijlage 5); een arbeidscontract van uw werk in Barcelona bij City tour S.L. - periode juni en juli 2011 (bijlage 6); een aankomstverklaring d.d. 25.09.2013 (bijlage 7).

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 21.10.2016 trad u te Beveren in het huwelijk met C. G. M. O. (geboren te Santo Domingo op [...]1981, van Spaanse nationaliteit). Ze heeft twee kinderen uit eerdere relaties: P. C. Y. (geboren te P. op [...]) en C. G. Y. R. (geboren te A. op [...]), beiden van Spaanse nationaliteit. Samen hebben jullie twee kinderen: S. C. Y. (geboren te A. op [...]) en S. C. Y. N. (geboren te A. op [...]), beiden hebben de Spaanse nationaliteit. Uw echtgenote, uw kinderen en uw stiefkinderen hebben recht op verblijf en bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Dominicaanse Republiek of dat jullie niet als gezin in Spanje zouden kunnen gaan wonen. Er werd niet aangetoond dat de vader(s) van uw stiefkinderen nog een sterke band zou hebben met hen en dat het voor de vader(s) onmogelijk zou zijn contact te onderhouden met de kinderen indien zij niet langer in België zouden verblijven.

Uw echtgenote, uw stiefkinderen en uw kinderen hebben allen de Spaanse nationaliteit. Mogelijkerwijze kan u een verzoek richten aan de Spaanse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven daar verder te zetten of uit te bouwen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u tot 14.02.2016 in het bezit was van een Spaans verblijfsdocument met nummer E[...] dat u verkregen had op basis van een familielid, F. D. S. A. die de echtgenoot is van uw moeder, B. F. E. Uw moeder verwierf de Spaanse nationaliteit. Uit het SURB vonnis d.d. 26.06.2019 blijkt dat u opgroeide in de Dominicaanse Republiek en dat u na uw studies als landbouwingenieur uw moeder achterna reisde naar Spanje, in de hoop een goede job te vinden. Nadat het bedrijf waarvoor u werkte failliet ging, volgde u een vriend naar België. Binnen de Dominicaanse gemeenschap te Brussel kreeg u het aanbod om snel geld te verdienen. U had het financieel niet breed en ging in op het aanbod. U heeft dus reeds in Spanje gewoond en gewerkt, bovendien heeft u er familie. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds een verzoek indiende bij de Spaanse autoriteiten om opnieuw een verblijfsrecht te bekomen en dat dit geweigerd werd.

Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst zouden verhinderen. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote is net als u in de Dominicaanse Republiek geboren en spreekt de taal. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Spanje zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw C. G. M. O. wist dat u criminele feiten pleegde aangezien jullie in het huwelijk traden terwijl u was opgesloten in de gevangenis en reeds werd veroordeeld. Zij diende te beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben op uw verblijfsrecht en toch koos zij ervoor om met u 2 kinderen te krijgen. Bij de geboorte van uw eerste kind had u trouwens geen recht op verblijf. Uw kinderen S. C. Y. (geboren te A. op [...]) en S. C. Y. N. (geboren te A. op [...])

zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Daarenboven zijn zij nog niet schoolplichtig. Uw stiefdochter C. G. Y. R. is 8 jaar oud en uit niks blijkt dat haar scholing een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Spanje, in de Dominicaanse Republiek of elders te vinden zou zijn. Uw stiefzoon P. C. Y. is meerderjarig en hij heeft de mogelijkheid om het gezin te verwoegen of om u in de Dominicaanse Republiek of elders te bezoeken indien hij dat zou wensen.

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Indien uw echtgenote ervoor zou kiezen samen met de kinderen in België te blijven, kunnen jullie contact onderhouden via de moderne communicatietechnieken en zij kunnen u bezoeken in het land waar u zich zal vestigen.

Uit de bezoekerslijst blijkt dat uw moeder (B. F. E.), uw zus B. M. F. en uw broer S. B. F. F., allen woonachtig in Spanje, op bezoek geweest zijn in de gevangenis. Opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM. Het gegeven dat zij u bezochten in de gevangenis betekent niet noodzakelijkerwijze dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid. Zoals reeds aangehaald kan u Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U bent op 25.09.2013, toen u bijna 22 jaar oud was, voor de eerste keer aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 28 jaar. U verkreeg pas nadat u reeds veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten en toen u in de gevangenis zat, recht op verblijf in België. Dat verkreeg u omdat de aanvraag ingediend door uw advocaat op 22.08.2018 niet binnen de termijn van 6 maanden behandeld werd. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 6 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar de Dominicaanse Republiek, naar Spanje of elders, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst of met Spanje, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst of naar Spanje niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met deze landen te hebben. U hebt in de Dominicaanse Republiek het grootste deel van uw leven verbleven aangezien u pas na uw studies naar Spanje trok en u spreekt de taal.

Uit de bijkomende elementen die u op 04.11.2019 indiende blijkt dat uw moeder en zus in Barcelona wonen. Uw moeder heeft de Spaanse nationaliteit. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat u nog familie en/of vrienden heeft in Spanje die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U was in de gevangenis tewerkgesteld in een vertrouwensfunctie en intra muros volgde u cursussen en u kan zich goed uitdrukken in het Nederlands. Er kan worden aangenomen dat de opgelopen werkervaring in de gevangenis, de aldaar gevolgde cursussen en de werkervaring die u momenteel opdoet bij de firma S., de toegang tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland of elders enkel ten goede komt. Het gegeven dat u zich kan uitdrukken in het Nederlands, dat u in samenwerking met de detentieconsulente van de VDAB en de trajectbegeleider van JWW een zoektocht startte naar werk, dat u ging solliciteren bij de firma S., waar u een positieve indruk naliet en waar u, via een IBO-contract aan de slag kan (beroepsopleiding VDAB voor de periode van 26 weken - beginnend op 12.08.2019 en eindigend op 25.02.2020, dat u bereid bent om een financiële begeleiding uit te werken, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit niks blijkt dat u met de thans reeds gevolgde opleidingen en de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland, in Spanje of elders. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Bovendien kan de vraag gesteld worden of u -naast de schulden waarvan sprake in het SURB vonnis- geen schulden heeft in het milieu aangezien u de kilo cocaïne die van u en uw kompanen gestolen werd op krediet verkregen had.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker ook reeds de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Hij licht het eerste onderdeel van het enig middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, G. V., Adviseur van 18.11.2019, waarbij werd besloten tot beëindiging van het verblijf krachtens artikel 44bis §1 Vreemdelingenwet.

Dat hogervermelde beslissing onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien zal artikel 8 van het EVRM manifest geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar de Dominicaanse Republiek.

a. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Een zestal jaar geleden kwam de heer S. B. naar België na een langdurig verblijf in Spanje. Verzoeker heeft zijn land van herkomst al jaren verlaten en heeft er geen familie meer. De banden met zijn land van herkomst zijn minimaal.

De echtgenote van verzoeker heeft de Spaanse nationaliteit en verblijft rechtmatig in België (E+ kaart). Zij kwam al op zeer jonge leeftijd naar de Europese Unie en spreekt perfect Nederlands. Mevrouw C. G. is volledig ingeburgerd in onze maatschappij. Ze kwam tot op heden nog nooit in aanraking met politie of justitie en beschikt derhalve over een blanco strafregister. Thans woont zij te [...]

Op 17.04.2019 werd er aan verzoeker een F-kaart afgeleverd. Het is onzorgvuldig van verwerende partij om 4 jaar na de kwestieuze veroordeling een F-kaart af te leveren en het verblijf per beslissing van 18.11.2019 te beëindigen gelet op een veroordeling van 2015 omwille van een gevaar voor de openbare orde.

Dit is bovendien tegenstrijdig (cfr. Motiveringsbeginsel) Men had uiteraard geen F-kaart moeten afleveren indien men van mening was dat verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde. Men was ongetwijfeld op de hoogte van de veroordeling van verzoeker. Niettemin leverde men een F-kaart af. Dit wijst erop dat men geen graten zag in de eenmalige veroordeling van verzoeker.

Thans een beslissing tot beëindiging van verblijf nemen, is absoluut een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De logica van deze beslissingen in hoofde van verwerende partij ontbreekt integraal.

*

Het koppel kreeg samen een kind gedurende het huwelijk, zijnde:

- Y. S. C., geboren te A. op [...]2017

- Y. N. S. C., geboren te A. op [...]2019

De kinderen beschikken over de Spaanse nationaliteit. Zij hebben een zeer goede en nauwe band met hun vader. Toen verzoeker nog voltijds in de gevangenis verbleef, kwamen zij samen met hun moeder zeer regelmatig op bezoek. Thans geniet verzoeker een regime van beperkte detentie waardoor hij dagelijks thuis is bij zijn kinderen tijdens zijn voltijdse uitgaansvergunningen.

Deze familie leeft al jaren samen en vormt een gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is dan ook van toepassing.

Ook verwerende partij erkent dat artikel 8 EVRM van toepassing is door het volgende te stellen:

"Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden."

Doch meent men evenwel dat de verwijdering gerechtvaardigd wordt omwille van een gevaar voor de openbare orde. Men heeft bij die stelling geen rekening gehouden met de actuele situatie van verzoeker, noch met de actuele dreiging die hij zou vormen.

Verder hield men geen rekening met het persoonlijk gedrag van verzoeker en maakt men verkeerdelijk geen toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG die betrekking heeft op de voorschriften betreffende de toelating op het grondgebied, de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en de verwijdering van het grondgebied, die worden vastgesteld om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Hieruit blijkt de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien werd er geen enkel nuttig stuk gevoegd aan de beslissing waardoor het voor verzoeker bijna onmogelijk is om de juistheid ervan te verifiëren.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker zijn verblijf te beëindigen zonder het grondig nagaan van de persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt. In de eerste plaats besluit men tot het beëindigen van verzoeker zijn verblijf waarbij men geen rekening hield met zijn actueel persoonlijk gedrag en zijn eventuele dreiging die hij NU zou vormen voor de openbare orde. Er werd enkel in zeer algemene bewoordingen gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, gelet op zijn strafrechtelijk verleden en dat er ook vermoedelijk recidivegevaar is.

Verwerende partij stelt verder dat de belangen van de minderjarige kinderen niet geschonden worden wanneer hun vader het land dient te verlaten en bovendien suggereert men dat de echtgenote van verzoeker haar man dient achterna te gaan naar de Dominicaanse Republiek, dan wel naar Spanje. Men houdt hierbij geen rekening met het feit dat zij daar geen enkel onderkomen heeft.

Men gaat er eenvoudigweg van uit dat verzoeker samen met zijn gezin zijn leven kan oppikken in de Dominicaanse Republiek. Men houdt geen enkele rekening met de impact dit heeft op de kinderen. Men neemt zelfs beslissingen in de plaats van de echtgenote van verzoeker hoewel zij legaal verblijf heeft in België:

"Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote is net als u in de Dominicaanse Republiek geboren en spreekt de taal. Hoewel er aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten."

Het is geheel disproportioneel om zelfs voor de echtgenote van verzoeker uit te maken of zij al dan niet in België dient te blijven.

De persoonlijke en de gezinssituatie van verzoeker moeten grondig worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefde doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid Richtlijn 2004/38/EG:

- Gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van de betrokkene (m.i.v. de andere familieleden die het rechten hebben om in het gastland te blijven);

De ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenote en de kinderen in het land van herkomst van de betrokkene zouden kunnen worden geconfronteerd;

De sterkte van bindingen (verwanten, bezoeken, talenkennis) - of het ontbreken van bindingen met het land van herkomst en met het gastland;

- De duur van het verblijf in het gastland;

- Leeftijd en gezondheidssituatie.

Men heeft met bovenstaande elementen geen, minstens onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker heeft twee kinderen en twee stiefkinderen, allen met de Spaanse nationaliteit. Zijn kinderen werden hier geboren en worden opgevoed volgens de Belgische normen en waarden. Het is onredelijk om verzoeker zijn verblijf te beëindigen zonder rekening te houden met het hoger belang van de kinderen. Bovendien is men ook het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde niet nagegaan.

Men houdt het enkel op vermoedens!

De moeilijkheden die verzoeker en zijn gezin zullen ondervinden bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek zijn ernstig en hebben een rechtstreekse invloed op de echtgenote van verzoeker en zijn minderjarige kinderen. Het is een onoverkomelijke hindernis om terug te keren naar het land van herkomst, niettegenstaande verwerende partij hier een andere mening op na houdt zonder ook maar enig gedegen onderzoek te voeren naar de effectieve gevolgen voor dit gezin. Bovendien is het ook geen optie dat verzoeker alleen dient terug te keren zonder zijn gezin. Deze maatregel is niet geschikt en niet strikt noodzakelijk om het nagestreefde doel te verwezenlijken.

Het mag duidelijk zijn dat de beëindiging van zijn verblijf totaal onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).²

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische

vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Men dient zich ook de vraag te stellen waarom er 17.04.2019 een F-kaart aan verzoeker werd afgeleverd indien men van oordeel was dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit ressorteert ook onder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Noch werd er een onderzoek gevoerd naar zijn actueel persoonlijk gedrag en de eventuele dreiging die hij thans zou vormen voor de openbare orde. De dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging door de nationale autoriteit wordt genomen.

Men houdt bij de beslissing echter enkel rekening met de veroordeling die verzoeker opliep. Men verwijst eveneens naar de beoordeling van het verblijf in de gevangenis waarbij men terecht opmerkt dat alle uitgaansverloven een gunstig verloop kennen. Niettemin menen zij toch dat hoewel de detentie van verzoeker vlekkeloos verloopt dat hij een gevaar KAN vormen voor de openbare orde. Dit staat haaks op elkaar! Immers zou de gevangenis en de Strafvuiveringsrechtbank nooit een beperkte detentie toestaan indien er een recidiverisico zou bestaan! De taak van de SURB is immers de ultieme bescherming van de maatschappij. De beslissing werd derhalve gebrekkig gemotiveerd en verwijst enkel naar de veroordeling van verzoeker zonder een gedegen motivering omtrent de actuele persoonlijke dreiging die verzoeker nu zou vormen.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Zij motiveren dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden is aangezien de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins - en privéleven rechtvaardigen. Doch men dient hierbij aan te tonen dat verzoeker thans een prominent en actueel dreigend gevaar vormt voor de openbare orde. Dit bewijs kan niet uitsluitend gebaseerd zijn op de gerechtelijke antecedenten van verzoeker. Een vage mogelijkheid van recidive volstaat hierbij niet.

Men dient het risico in te schatten dat verzoeker in de toekomst zal vormen voor de openbare orde. Hierbij mag men, doch niet uitsluitend, rekening houden met reeds uitgesproken veroordelingen, men dient echter ook rekening te houden met de reclassering van betrokkene en zijn re-integratie in de maatschappij. Dit is een belangrijke toetssteen om het gevaar voor de openbare orde te kunnen beoordelen. De beoordeling van een mogelijk recidivegevaar komt in de eerste plaats toe aan de SURB. Indien zij de gunst van beperkte detentie toekennen dan impliceert dit goed gedrag van de betrokkene en geen gevaar voor de openbare orde.

Zijn gunstige detentie toont aan dat verzoeker in de toekomst geen strafbare feiten zou plegen die een actueel en onmiskenbaar risico vormen voor de maatschappelijke veiligheid en de openbare orde.

Er wordt verwezen naar de positieve adviezen van de directeur die u in bijlage kan terugvinden. Verzoeker volgt tevens een individuele beroepsopleiding.

Zijn reclassering en re-integratie in onze maatschappij kent een positieve evolutie. Bovendien heeft hij verschillende getuigschriften en diploma's behaald. Het plegen van een eenmalig misdrijf betekent niet automatisch dat men zijn ganse leven een gevaar voor de openbare orde zal vormen.

Hij is vastberaden om in te zetten op een positieve re-integratie in de maatschappij en dit uit zich reeds duidelijk in de positieve adviezen van de gevangenis te Antwerpen. Bovendien komt hij thans zelfs in aanmerking voor elektronisch toezicht!

Er werd met deze elementen geen rekening gehouden!

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en dit in zijn geheel had moeten beoordelen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

In het derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het derde onderdeel toe als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker familie heeft in België én dat zijn twee minderjarige kinderen nooit elders hebben verbleven.

Zij werden beiden in België geboren.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar de Dominicaanse Republiek wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en dit wordt ook erkend door verwerende partij (supra).

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven,

zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

De echtgenote van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en verblijft rechtmatig in België (E+ kaart). Mevrouw is volledig ingeburgerd in onze maatschappij. Ze kwam tot op heden nog nooit in aanraking met politie of justitie en beschikt derhalve over een blanco strafregister.

Verzoeker heeft een hechte band met zijn gezin in België en heeft geen enkel opvangnetwerk in zijn land van herkomst. Wanneer hij zou moeten terugkeren naar de Dominicaanse Republiek zal hij volledig op zichzelf aangewezen zijn daar hij geen familie of vrienden heeft die hem kunnen opvangen en de nodige steun kunnen bieden. De broers en zussen van verzoeker verblijven geen van allen nog in de Dominicaanse Republiek.

Alle belangen van het gezin zijn reeds ettelijke jaren in Europa en al jarenlang in België gevestigd!

De familie S. B. vormt zonder meer een gezin zoals gevisieerd door artikel 8 EVRM. Zij hebben recht op de eerbiediging van hun gezinsleven.

Het echtpaar huwde hier drie jaar geleden en kreeg twee kinderen, zij hebben hun leven hier in België volledig opgebouwd en zijn duidelijk duurzaam verankerd in onze samenleving. Verzoeker kan hier in België bij zijn gezin terecht en heeft geen familie of vrienden die hem zouden kunnen opvangen in zijn land van herkomst. Elk belang van hem is gesitueerd in België en hij is al ettelijke jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest. De banden met zijn land van herkomst zijn nihil en hij beschikt aldaar niet over een opvangnetwerk voor de nodige steun. Terugkeren naar zijn land van herkomst is enkel en alleen in dat opzicht absoluut niet opportuun of redelijk. Dat er wel degelijk sprake is van een ernstige schending van artikel 8 EVRM."

Het eerste en het derde onderdeel worden samen behandeld.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De beoordeling van het afdoende karakter van de motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, waarop de beslissing steunt.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. [...]

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Verzoeker wijst er in het eerste onderdeel op dat hij zes jaar geleden naar België kwam en enkel minimale banden heeft met zijn herkomstland. Ook zijn vrouw kwam op zeer jonge leeftijd naar de Europese Unie, is volledig ingeburgerd, spreekt perfect Nederlands en kwam tot op heden nog nooit in aanraking met politie of gerecht. Verzoeker stipt aan dat hij op 17 april 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dit was reeds 4 jaar na de veroordeling. Toch wordt kort nadien het verblijf beëindigd door de thans bestreden beslissing van 18 november 2019 omwille van een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker acht dit tegenstrijdig en onzorgvuldig. Tegenstrijdig aangezien de gemachtigde geen F-kaart had moeten afgeven als hij van mening was dat verzoeker een gevaar betekende voor de openbare orde. Aangezien men toen geen graten zag in de eenmalige veroordeling van verzoeker, acht hij het onzorgvuldig dat thans toch omwille van die veroordeling het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Ook al kan de Raad verzoeker volgen dat een verblijfsrecht van een familielid van een unieburger kan geweigerd worden op grond van openbare orde (artikel 43 van de Vreemdelingenwet) en dit in casu niet is gebeurd toen verzoeker zijn F-kaart kreeg op 17 april 2019, kan in casu in geen geval aangenomen worden dat hieruit moet afgeleid worden dat de gemachtigde geen graten zag in de veroordeling van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat de reden waarom verzoeker een F-kaart kreeg, lag in het enkele feit dat de maximale beslissingstermijn van zes maanden was verstreken. Dit blijkt ook uit het administratief dossier, meer bepaald “synthesedocument telefoongesprek” van 26 februari 2019. Er blijkt dat geen bijlage 20 tijdig werd genomen, nl. voor 22 februari 2019 en de gemachtigde om die enkele reden de instructie gaf de F-kaart af te geven. Bijgevolg kan geen tegenstrijdigheid noch onzorgvuldigheid ontwaard worden tussen het verstrekken van het verblijfsrecht en het korte tijd later beëindigen ervan.

Vervolgens wijst verzoeker zowel in het eerste onderdeel als in het derde onderdeel van zijn middel op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt aan dat hij gehuwd is en met zijn vrouw twee kinderen kreeg, respectievelijk in 2017 en 2019. Zijn vrouw en kinderen hebben de Spaanse nationaliteit. Verzoeker wijst erop dat hij regelmatig bezoek van hen kreeg in de gevangenis en hij nu een regime van beperkte detentie geniet waardoor hij thuis is bij de kinderen tijdens zijn voltijdse uitgaansvergunningen. Verzoeker erkent dat de gemachtigde zijn beschermingswaardig gezinsleven niet in vraag stelt, maar de inmenging rechtvaardigt door het gevaar voor openbare orde. Verzoeker meent evenwel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn actuele situatie of met de actuele dreiging die hij zou vormen, noch met zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker acht het onredelijk dat zijn verblijf is beëindigd, zonder dat grondig is nagegaan welke persoonlijke en familiale gevolgen deze beslissing met zich meebrengt. Verzoeker meent dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot een algemene verwijzing naar zijn strafrechtelijk verleden en naar het vermoeden van recidive. Wat betreft de echtgenote en de kinderen, suggereert de gemachtigde volgens verzoeker te gemakkelijk dat zij verzoeker kunnen volgen naar de Dominicaanse Republiek of naar Spanje, terwijl ze daar geen onderkomen hebben. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met de impact op het leven van de kinderen en met het legaal verblijf van verzoekster. Verzoeker acht het disproportioneel ook voor de echtgenote uit te maken of zij al dan niet in België dient te blijven. In het derde onderdeel herhaalt verzoeker dat niet op voldoende wijze rekening is gehouden met het feit dat hij familie heeft in België en dat zijn kinderen nooit elders hebben verbleven. Er zou op geen enkele manier blijken dat het dossier grondig onderzocht is alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting bij artikel 8 van het EVRM waarbij hij onder meer erkent dat er moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Hij erkent dat indien er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst opnieuw op de E+ kaart van zijn vrouw die nooit in aanraking kwam met justitie en volledig ingeburgerd is. Hij voert aan geen opvangnetwerk te hebben in het herkomstland en dus in geval van terugkeer niet te kunnen terugvallen op familie of vrienden waardoor die terugkeer niet opportuun of onredelijk is. Zijn broers en zussen verblijven niet meer in de Dominicaanse Republiek. Alle belangen van het gezin zijn reeds ettelijke jaren in Europa en al jarenlang in België gevestigd. Verzoeker en Mw. C.G.M. zijn drie jaar geleden gehuwd, kregen twee kinderen in België en zijn duurzaam verankerd in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu wijst verzoeker uitgebreid op zijn gezinsleven met zijn vrouw en twee gemeenschappelijke kinderen. De Raad stelt evenwel vast dat het beschermingswaardig karakter van het gezinsleven uitdrukkelijk wordt aanvaard door de gemachtigde. De gemachtigde wijst daarbij concreet op het huwelijk van verzoeker, op het feit dat hij in gevangenschap vader is geworden van twee kinderen en op het feit dat verzoeker ook twee stiefkinderen heeft. Hij heeft ook oog gehad voor het concrete feit dat verzoeker zeer regelmatig bezoek heeft gehad van zijn vrouw, kinderen en stiefkinderen in de gevangenis. In een dergelijk geval diende de gemachtigde dus over te gaan tot een zorgvuldige en redelijke belangenafweging waarbij alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kan verzoeker in geen geval volgen dat op geen enkele manier zou blijken dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is. Integendeel, er blijkt in casu dat de gemachtigde juist op heel grondige wijze niet enkel alle relevante elementen heeft betrokken in de belangenafweging, maar hierover ook uitgebreid heeft gemotiveerd. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde niet overgegaan tot een beëindiging van zijn verblijf zonder grondig na te gaan welke persoonlijke en familiale gevolgen deze beslissing met zich meebrengt. Verzoeker hamert terecht op het feit dat met zijn actuele situatie en actuele eventuele dreiging voor de openbare orde moet rekening gehouden worden omdat de dreiging voor de openbare orde moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging door de nationale autoriteit wordt genomen (zie ook bespreking van het tweede onderdeel van het middel). Dit is correct, doch de gemachtigde heeft dat in casu ook gedaan en meegewogen in de belangenafweging. Hij heeft zich niet beperkt tot het poneren van het feit dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, verwijzend naar het strafrechtelijk verleden en het vermoeden van recidive. Hij heeft dit standpunt concreet toegelicht na grondige lezing van het vonnis waarin verzoeker op 27 november 2015 werd veroordeeld, van het standpunt van het openbaar ministerie van 11 juni 2019, van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2019 en hij heeft hierbij ook alle stukken betrokken die verzoeker naar aanleiding van het hoorrecht heeft overgemaakt. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier en het betreft ook stukken waarvan kan uitgegaan worden dat verzoeker er kennis van heeft. Zo wijst de gemachtigde op de bijzondere ernst van de feiten, waarbij het ging om een (mislukte) transactie van een kilo cocaïne waarbij ook gijzeling en foltering aan te pas kwam van een medeplichtige, het internationaal karakter van de drugshandel gezien de cocaïne in Parijs werd aangeschaft, de zware straf van zes jaar gevangenis en de goede contacten in het drugsmilieu nu verzoeker de kilo cocaïne op krediet kon verkrijgen. De gemachtigde heeft daarbij wel degelijk oog gehad voor het actueel persoonlijk gedrag van verzoeker door er concreet op te wijzen dat verzoeker blijkens het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2019 een gunstig verloop van de penitentiaire verlopen kon voorleggen, zijn detentiegedrag gunstig is, hij verschillende getuigschriften behaalde, hij een vertrouwensfunctie uitoefende, hij Nederlands heeft geleerd en een reclasseringsplan kon op punt stellen. Toch is de gemachtigde van oordeel dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Anders dan verzoeker voorhoudt staat dit niet noodzakelijk haaks op elkaar. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank en heeft deze rechtbank inderdaad een sleutelrol in de beoordeling van het beoordelen van het mogelijke recidivegevaar, dan nog houdt het feit dat verzoeker de gunst heeft verkregen van de beperkte detentie niet in dat de gemachtigde hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er, eens alle strikte voorwaarden en controle gekoppeld aan zo'n beperkte detentie wegvallen, opnieuw een risico aan recidive ontstaat. De gemachtigde licht dit immers concreet toe door erop te wijzen dat hij het normaal acht dat men zich binnen de gevangensmuren correct gedraagt omdat men daar strikt wordt opgevolgd en de gelegenheid zich daar niet voordoet om gelijkaardige feiten te plegen als de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is. Hij wijst er ook op dat die uitgaansvergunningen en beperkte detentie aan strikte voorwaarden zijn onderworpen. De gemachtigde vervolgt concreet door een verwijzing naar de financiële kost die verbonden is aan het moeten onderhouden van een gezin met vier kinderen en dat verzoeker in het verleden heeft laten blijken bereid te zijn om criminele feiten te plegen om snel geld te verdienen. De gemachtigde heeft op zeer grondige wijze zelfs via de Dolsis-databank onderzocht of verzoekers echtgenote zelf arbeidsinkomsten heeft, doch dat blijkt sedert juni 2013 niet meer het geval te zijn en er blijkt ook niet dat zij als zelfstandige te werk is gesteld. Verzoeker spreekt dit niet tegen in het verzoekschrift. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt ook dat verzoeker nog een grote schuld heeft. Bijgevolg vreest de gemachtigde recidive. Door de connecties van verzoeker in het drugsmilieu, het lucratieve karakter van de drugshandel en het gegeven dat verzoeker zich meermaals liet overhalen om geld te verdienen in het kader van de drugshandel is de gemachtigde van oordeel dat er een actuele bedreiging bestaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan dit standpunt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten. Hij is dan ook van oordeel dat het standpunt van verzoeker, meer bepaald dat indien de gunst van de beperkte detentie wordt toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank, dit automatisch betekent dat de persoon geen gevaar voor de openbare orde inhoudt, te kort door de bocht is. De Raad volgt ook niet dat de gemachtigde louter is uitgegaan van vermoedens, maar moet integendeel vaststellen dat de gemachtigde op uiterst secure wijze alle relevante elementen eigen aan de zaak heeft gewikt en gewogen, zoals ook blijkt uit hetgeen infra wordt uiteengezet.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat zijn reclassering in de gevangenis en tijdens de goed verlopen penitentiaire verlopen een positieve evolutie kent, dat verzoeker verschillende getuigschriften en diploma's heeft behaald en het plegen van een eenmalig misdrijf niet automatische betekent dat hij zijn hele leven een gevaar voor de openbare orde zal vormen. Echter, de zware veroordeling tot zes jaar

gevangenisstraf is nog relatief recent aangezien deze dateert van eind 2015 en het betrof bijzonder ernstige feiten zoals onder meer gijzeling met lichamelijke foltering, eveneens gepleegd in 2015 dermate dat de feiten zelf ook nog relatief recent gepleegd zijn.

Verder wordt in het kader van de belangenafweging, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, wel degelijk rekening gehouden met de impact op de echtgenote en de kinderen als het gezinsleven in de Dominicaanse Republiek of in Spanje moet voortgezet worden. Anders dan verzoeker voorhoudt, verdedigt de gemachtigde niet dat verzoeker en zijn minderjarige kinderen zouden moeten gescheiden worden. Vooreerst wijst de gemachtigde erop dat verzoeker reeds in het verleden in het bezit was van een Spaanse verblijfstitel, verkregen in functie van de echtgenoot van zijn moeder die ook de Spaanse nationaliteit verwierf. Verzoeker spreekt de motieven van de beslissing niet tegen dat verzoeker na zijn studies als landbouwingenieur zijn moeder achterna reisde naar Spanje en er reeds werkte voor een bedrijf, dat weliswaar failliet ging, waarna hij naar België kwam. Het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker reeds in Spanje heeft gewoond, gewerkt en er familie heeft, vindt steun in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank en wordt door verzoeker niet tegen gesproken. Verder stelt de gemachtigde eveneens dat de echtgenote van verzoeker eveneens afkomstig is van de Dominicaanse Republiek en de taal spreekt. Verder is het inderdaad niet onredelijk van de gemachtigde te veronderstellen dat de echtgenote van verzoeker wist dat hij veroordeeld was aangezien ze in het huwelijk zijn getreden toen verzoeker in de gevangenis zat. Ze kon inderdaad weten dat dit mogelijks gevolgen kon hebben voor het verblijfsrecht van verzoeker. Wat betreft de kinderen wijst de gemachtigde terecht op de nog zeer jonge leeftijd van de twee in België geboren kinderen waardoor hij niet op kennelijk onredelijke wijze veronderstelt dat zij zich nog makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. De gemachtigde heeft ook op zorgvuldige wijze gemotiveerd aangaande de stiefkinderen, stellende dat voor de achtjarige stiefdochter niet blijkt dat zij gespecialiseerd onderwijs zou nodig hebben of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Spanje of de Dominicaanse Republiek te vinden is. Ook aangaande de meerderjarige stiefzoon stelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat gezien de meerderjarigheid, hij de mogelijkheid heeft ofwel het gezin te verwoegen of verzoeker in de Dominicaanse Republiek of in Spanje te bezoeken. Ook het belang van de vader van de stiefkinderen heeft de gemachtigde gewogen.

Verder stipt de gemachtigde aan dat verzoeker in de gevangenis het bezoek kreeg van zijn moeder, zus en broer, allen woonachtig in Spanje, zodat verzoeker familiale banden heeft in Spanje en verzoeker er eventueel kan voor kiezen met zijn gezin naar Spanje te verhuizen. Verzoeker licht in het verzoekschrift niet toe welke concrete onoverkomelijke hinderpalen er in zijn hoofd en in dat van zijn gezin bestaan om het gezinsleven in Spanje verder te zetten. Het loutere feit dat verzoekers kinderen in België zijn geboren en zouden zijn opgevoed volgens Belgische normen en waarden, is op zich geen onoverkomelijke hinderpaal, nu van jonge kinderen inderdaad kan verwacht worden dat zij nog een zeer groot aanpassingsvermogen hebben. Verzoeker stelt zelf in het verzoekschrift dat zijn kinderen de Spaanse nationaliteit hebben. Zoals de gemachtigde opwerpt, werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker reeds heeft verzocht om een verblijfsrecht bij de Spaanse autoriteiten en dit geweigerd zou zijn. Tegelijk stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat blijkt dat de moeder en zus van verzoeker in Barcelona wonen, en zijn moeder bovendien de Spaanse nationaliteit heeft, zodat kan verondersteld worden dat zij tijdelijk kunnen instaan voor opvang tot verzoeker met zijn gezin weer een bestaan heeft opgebouwd.

Wat betreft verzoekers echtgenote, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat ook zij de Spaanse nationaliteit heeft. De Raad erkent, net als de gemachtigde in de bestreden beslissing, dat verzoekers echtgenote in geen geval kan verplicht worden het grondgebied te verlaten nu zij een verblijfsrecht heeft in België en er kan inderdaad aangenomen worden dat zij duurzame banden heeft opgebouwd in België en geen strafblad heeft, desalniettemin blijken hieruit geen onoverkomelijke hinderpalen om in Spanje het gezinsleven verder te zetten. Verzoeker ontkent ook niet dat zijn echtgenote afkomstig is uit de Dominicaanse Republiek en voert ook niet aan dat zijn echtgenote daar geen familie meer heeft waar zij eventueel in een eerste fase als gezin zouden kunnen op terugvallen. Hij stelt enkel dat hij zelf geen vrienden, broers of zussen meer heeft in de Dominicaanse Republiek. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de gemachtigde op geheel disproportionele wijze of onzorgvuldige of onredelijke wijze de situatie van zijn echtgenote en kinderen mee heeft gewogen in de belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna de Burgerschapsrichtlijn).

Hij licht het tweede onderdeel toe als volgt:

"De Uniewetgever heeft in een Richtlijn voorzien die betrekking heeft op voorschriften betreffende de toelating op het grondgebied, de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en de verwijdering van het grondgebied, die worden vastgesteld om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze Richtlijn is van toepassing op verzoeker aangezien hij een familielid is van een Unieburger, met name zijn echtgenote beschikt over de Spaanse nationaliteit. Om die reden treedt hij eveneens in deze rechten en dient het wetgevend kader ook op hem te worden toegepast. Immers schrijft de Richtlijn het volgende voor:

"Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven."

(Eigen markering)

De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van het individu. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen grondslag voor het nemen van een beëindigingsmaatregel inzake verblijf en kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen.³

Artikel 27, lid Richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers het volgende:

"Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. (Eigen markering)

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn waarbij de actuele gedragingen blijk geven van een risico op schending van een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland. Dit betekent dat men bij intrekken van een verblijfsrecht zich niet kan baseren op overwegingen ter bescherming van de openbare orde die door een andere lidstaat zijn aangevoerd. In casu heeft men meermaals bij de motivering verwezen naar de verscheidene inreisverboden die verzoeker zou hebben in het buitenland. Dit is echter geen overweging om haar beslissing te rechtvaardigen daar het gaat om overwegingen die door een andere lidstaat zijn aangevoerd.⁴

België dient steeds zelfstandig te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde én of dit gevaar actueel is gelet op het actueel persoonlijk gedrag van betrokkene.

Het Unierecht sluit verder uit dat er beperkende maatregelen ter algemene preventie worden genomen.⁵ Wanneer men beslist om iemands verblijfstitel in te trekken dan moet dit zijn ingegeven door een daadwerkelijk gevaar en niet louter door een algemeen risico onder de verwijzing naar reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen. Men weigert stevast rekening te houden met zijn huidige situatie en zijn actueel gedrag. Nochtans is dit vereist bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Verzoeker volgde in de gevangenis opleidingen, doch ook hiermee heeft verwerende partij geweigerd rekening mee te houden. Men stelt dat dit geen afbreuk doet aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vormen. Men heeft niet ALLE elementen in aanmerking genomen die noodzakelijk zijn bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijf.

Het is duidelijk dat verwerende partij in haar beslissing voornamelijk verwijst naar de uitgesproken veroordeling van verzoeker. Nochtans is het feit dat een persoon veroordeeld werd, op zich niet voldoende voor het nemen van dergelijke ingrijpende beslissing. De nationale autoriteiten moeten aantonen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde wijst.⁶ Men mag zich niet louter steunen op een algemeen risico.

Bij de beoordeling van het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde moet het gastland volgens de Europese Commissie rekening houden met de volgende factoren:

De aard van de strafbare feiten Het aantal strafbare feiten

De veroorzaakte (concrete) schade Indien er geen sprake is van een actueel gevaar mag het verblijfsrecht niet worden beëindigd. Tot op heden heeft verwerende partij nagelaten een gedegen onderzoek te voeren naar het persoonlijk en actueel gedrag van verzoeker. Zij faalt eveneens in het aanleveren van adequaat bewijs waaruit blijkt dat verzoeker wel een (actueel) gevaar zou vormen voor

de openbare orde. De vraag of een actueel gevaar bestaat, kan niet alleen maar worden gebaseerd op het strafregister van verzoeker.”

In dit tweede onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 27, lid 2 en artikel 28, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Hij stipt aan dat maatregelen van openbare orde uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van het individu en dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen grondslag vormen voor het nemen van een beëindigingsmaatregel inzake verblijf. Hij citeert dat het gedrag een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Dit houdt eveneens in dat men bij het intrekken van een verblijfsrecht zich niet kan baseren op overwegingen ter bescherming van de openbare orde die door een andere lidstaat zijn aangevoerd. In casu zou de gemachtigde meermaals hebben verwezen naar de verscheidene inreisverboden die verzoeker zou hebben in het buitenland, hetgeen evenwel geen overweging is die de beslissing kan schragen. Verder stipt verzoeker aan dat het Unierecht ook uitsluit dat er beperkende maatregelen ter algemene preventie worden genomen. Opnieuw herhaalt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de huidige situatie en het actueel gedrag. Zo zou de gemachtigde geen rekening gehouden hebben met de opleidingen die hij in de gevangenis heeft gevolgd en bijgevolg niet alle elementen in aanmerking genomen hebben die noodzakelijk zijn bij de beoordeling van een beëindiging van verblijf. Volgens verzoeker is het duidelijk dat de gemachtigde voornamelijk verwijst naar de uitgesproken veroordeling, hetgeen op zich onvoldoende is voor een dergelijke ingrijpende beslissing. Eveneens mag hij zich niet steunen op een algemeen risico maar moet rekening gehouden worden met de aard van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de concrete veroorzaakte schade. De gemachtigde heeft geen adequaat bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker wel een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad merkt op dat het artikel van de Burgerschapsrichtlijn dat verzoeker citeert, meer bepaald:

“Behalve ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven” artikel 28, lid 2 betreft.

Waar verzoeker stelt dat maatregelen van openbare orde uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van het individu en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen grondslag vormt voor het nemen van een beëindigingsmaatregel in zake verblijf en de verwijdering van het grondgebied niet kan wettigen en het gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, doelt hij op artikel 27, lid 2.

Echter, de artikelen 44bis, 44ter en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn (M.v.T., *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Nu de artikelen werden omgezet in de Vreemdelingenwet en verzoeker niet aanvoert dat deze omzetting incorrect is gebeurd kan verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze rechtstreeks op de voormelde bepalingen beroepen.

Hoe dan ook is supra reeds uitvoerig ingegaan op het feit dat de gemachtigde de huidige beslissing in geen geval enkel heeft gesteund op de veroordeling van verzoeker in 2015, maar ook uitgebreid en concreet heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat verzoeker ook op het ogenblik van de beslissing nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Er is in casu geen sprake van een louter preventieve maatregel, noch van het zich louter steunen op een algemeen risico. De gemachtigde is in concreto ingegaan op het daadwerkelijke gevaar dat nog van verzoeker uitgaat, meer specifiek op het risico op het plegen van nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde, ondanks het goed gedrag in de gevangenis en ondanks alle voorgelegde stukken die verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor heeft voorgelegd.

Verzoeker heeft een punt waar hij verwijst naar de richtsnoeren van de Europese Commissie en erop wijst dat rekening moet gehouden worden met de aard van de gepleegde feiten, het aantal gepleegde feiten en de veroorzaakte schade, maar de gemachtigde heeft dit in casu ook gedaan. Hij erkent dat er thans maar een veroordeling voorligt, doch hij wijst specifiek op het feit dat het om zeer ernstige feiten

ging waaraan ook gijzeling met foltering te pas kwam. Hij heeft daarvoor concreet naar het vonnis van 27 november 2015 verwezen en heeft wat betreft de veroorzaakte schade vermeld dat door de wetsgeneesheer volgende letsels waren vastgesteld: scalpering ter hoogte van de kruin, ecchymosen en impressies ter hoogte van de bovenarmen en polsen, compatibel met vastbinden en meerdere steekwonden ter hoogte van beide bovenbenen. Ook al blijkt uit het vonnis dat dit slachtoffer zelf ook betrokken was bij de drugshandel en zelf ook werd veroordeeld, dan nog kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat de feiten zeer ernstig waren en de gemachtigde heel duidelijk met de aard van de feiten, het aantal feiten en de veroorzaakte concrete schade heeft rekening gehouden. Verder herhaalt de Raad nogmaals dat de gemachtigde de actualiteit van het gevaar in casu in geen geval alleen maar heeft gebaseerd op het strafregister van verzoeker. Ten overvloede blijkt dat op het moment van de beslissing de veroordeling en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is, nog recent waren.

Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde zich niet mag baseren op overwegingen ter bescherming van de openbare orde die door een andere lidstaat zouden zijn aangevoerd, doch zijn betoog mist feitelijke grondslag waar hij in de beslissing meent verwijzingen naar buitenlandse inreisverboden te lezen. Er staat in de beslissing geen enkele verwijzing naar een inreisverbod.

Een schending van de Burgerschapsrichtlijn wordt niet aangenomen.

In het vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Hij licht dit vierde onderdeel toe als volgt:

"Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van verzoeker hebben hun vader nodig en de minderjarige kinderen dienen als essentiële overweging in aanmerking te worden genomen bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van hun vader.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

Hier wordt met het welzijn van de kinderen en hun belangen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl:

Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively;

until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway,

would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority; the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their

mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that; as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court. Kinderen hebben het recht door beide ouders opgevoed en verzorgd te worden! Iets wat verzoeker wenst op zich te nemen. Verwerende partij dient hier rekening mee te houden, doch faalt hierin! De belangen van de kinderen dienen vooropgesteld te worden in dit dossier. Het Hof van Justitie laat in het arrest Chavez zien dat de belangen die de lidstaat moet afwegen in het kader van het hoger belang van het kind, zeer concrete normen en een zeer intensieve beoordeling bevatten. Het arrest specificeert dat in het hogere belang van het kind alle betrokken omstandigheden in beschouwing dienen te worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie, zowel met de ouder die burger is van de Unie is, als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.⁷ Dit is geenszins gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

IV. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 8 EVRM met inbegrip van een schending van de belangen van de kinderen.”

In het laatste onderdeel voert verzoeker in eerste instantie de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota terecht aanvoert, bevat de bestreden beslissing evenwel geen terugkeerbesluit of verwijderingsbeslissing, zodat ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de orde kan zijn.

Verzoeker heeft wel een punt dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf het belang van de kinderen als essentiële overweging moet in aanmerking worden genomen. Uit artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing gestoeld op artikel 44bis, paragrafen 1, 2 of 3 moet rekening houden met onder meer de “gezinssituatie” van de betrokken unieburger en zijn familieleden. Het Grondwettelijk Hof heeft dienaangaande duidelijk gesteld in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019, punt B. 55.2: “Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.

B.55.3. Onder voorbehoud dat artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 wordt geïnterpreteerd zoals in B.55.2 wordt aangegeven, is het vijfenveertigste middel in de zaak nr. 6755 niet gegrond.”

Hieruit blijkt duidelijk dat onder de term “gezinssituatie” volgens het Grondwettelijk Hof ook moet rekening gehouden worden met het hoger belang van de kinderen bij de beëindiging van een verblijf.

Hoe dan ook is de gemachtigde er steeds toe gehouden artikel 8 van het EVRM te respecteren, en verzoeker verwijst hierbij terecht naar het arrest Nunez t. Noorwegen van het EHRM, waarin eveneens het hoger belang van het kind vervat zit.

Echter de feiten in de zaak Nunez zijn niet vergelijkbaar met de huidige zaak. In de zaak Nunez dreigde de scheiding tussen kinderen en hun moeder als gevolg van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod van twee jaar. In casu ligt geen verwijderingsmaatregel, noch een inreisverbod voor. Daarnaast blijkt, zoals supra reeds besproken, dat de gemachtigde concreet is ingegaan op de gevolgen van de bestreden beëindigingsbeslissing voor de kinderen en stiefkinderen, hij deze in de belangenafweging heeft betrokken en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

Verzoeker vervolgt, met een verwijzing naar het arrest Chavez van 17 mei 2017 van het Hof van Justitie dat de lidstaat ertoe gehouden is de belangen van de lidstaat af te wegen tegen het hoger belang van het kind en daarbij de leeftijd, de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie en het risico dat voor het evenwicht van het kind kan ontstaan indien het van een ouder wordt gescheiden, moet betrekken. Verzoeker kan evenwel niet gevolgd worden dat dit in geen geval is gebeurd en “op geen enkele manier met dit alles rekening is gehouden”. Integendeel, de gemachtigde heeft in eerste instantie gesteld dat een scheiding tussen verzoeker en de kinderen niet het gevolg moet zijn van de beslissing nu niet is aangetoond waarom er onoverwinnelijke obstakels zijn om het gezinsleven verder te zetten in Spanje of in de Dominicaanse Republiek. Hij heeft daarbij concreet gewezen op de zeer jonge leeftijd van de gemeenschappelijke kinderen, zodat zij zich nog makkelijk kunnen aanpassen, op het feit dat de achtjarige stiefdochter geen gespecialiseerd onderwijs nodig heeft en op het feit dat de meerderjarige stiefzoon de mogelijkheid heeft al dan niet het gezin te verwoegen of verzoeker te bezoeken in de Dominicaanse Republiek of elders. Alle kinderen kennen ook de taal en beide ouders zijn afkomstig van de Dominicaanse Republiek. Eveneens wordt niet betwist dat zowel de echtgenote van verzoeker als de kinderen ook de Spaanse nationaliteit hebben en dat verzoeker zelf legaal heeft gewoond en gewerkt in Spanje. De affectieve relatie tussen verzoeker en de kinderen en tussen verzoekers echtgenote en de kinderen wordt ook niet betwist door de gemachtigde. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zelf nalaat om in te gaan op de belangenafweging die de gemachtigde op zeer concrete wijze heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag stelt de Raad vast dat verzoeker theoretisch aangeeft wat deze bepaling stelt, maar verzuimt concreet toe te lichten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden. In zijn verdere uiteenzetting verwijst hij immers naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, doch niet naar een schending van het Kinderrechtenverdrag. De Raad herhaalt eveneens dat de beslissing niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn kinderen wordt gescheiden.

Een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is in al zijn onderdelen deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES